

***STORY  
TO  
TELL***

**“Een magisch nieuw begin”**

**Story To Tell**

*Een Magisch Nieuw Begin*

**Auteur**

*Samira*

*April 2026*

**Grafisch ontwerp cover:**

*Martien Kooy, mkdesign-it.nl*

**Dit is een uitgave van**

*Uitgeverij De Vrijheid*

ISBN: 9789083701516

NUR: 320

*Deze uitgave is van copyright voorzien, volgens de auteurswet.  
Niets mag zonder uitdrukkelijke toestemming van de auteur geko-  
pieerd of gedeeld worden in welke vorm dan ook.*



[Uitgeverijdevrijheid.nl](http://Uitgeverijdevrijheid.nl)

# *Voor alle Dromers*

**Droom groot,  
want jij bent groter**

## Voorwoord

Het is herfst, 2019. Ik zit in de Uber naar huis. Achterin met mijn hoofd tegen het raam. Ik ben moe. Er schieten allerlei gedachten door mijn hoofd. Deze keer laat ik ze toe, al is het maar voor even. Ik heb rust nodig. Van jongs af aan ben ik steeds bezig geweest: elk telefoontje opnemen, elk berichtje meteen beantwoorden en van alles regelen en doen. Altijd hollen en nooit stilstaan. Dat is erger geworden in de jaren dat ik meer verantwoordelijkheid kreeg op mijn werk. Sindsdien leef ik 24/7 in dienst van anderen.

Maar waarom? Waarom vind ik het zo belangrijk wat de buitenwereld van mij vindt? Waarom heb ik het gevoel dat ik me moet bewijzen? Waarom heb ik het gevoel dat ik moet strijden om gezien, gehoord of erkend te worden? Er moet toch meer in het leven zijn dan keihard werken, rekeningen betalen en vastzitten in een dagelijkse, vastgeroeste routine? Het gevoel van overleven, dat kan toch niet de bedoeling zijn? Is dit alles?

HUH, waar komen deze vragen ineens vandaan?

Als ik mijn ogen sluit, besef ik dat ik niet op de plek ben waar ik hoopte te zijn in mijn leven. Ik schrik ervan en doe meteen mijn ogen open. Wat ik daar voelde, werd het begin van mijn reis terug naar mezelf. De vragen die ik stelde, zorgden ervoor dat ik stap voor stap bepaalde beslissingen begon te nemen. Ze leidden uiteindelijk naar die ene vraag: wie ben ik eigenlijk?

Het zoeken naar mijn identiteit en vrijheid werd een avontuur dat ik nooit had kunnen voorspellen. Ik begon met schrijven om een inkijkje te geven in mijn leven. Dertig jaar in het nachtleven, genoeg anekdotes te vertellen, dacht ik. Maar tijdens het schrijven gebeurde er iets... Vanaf het moment dat ik mezelf openstelde, begon alles steeds meer te kloppen. Het leven gaf me antwoorden op vragen waarvan ik niet eens wist dat ik ze had, totdat ik ze toeliet. En wat er tijdens de regressietherapie gebeurde, was bizar en bijzonder tegelijk. Ik heb mezelf meerdere keren voor gek verklaard tijdens dit hele proces. Maar niets houdt me nog tegen om te zijn wie ik wil zijn, vooral sinds ik me herinner wie ik wérkelijk

ben. Wie wij werkelijk zijn. Daarom heb ik besloten om alles te vertellen over mijn zoektocht en ben ik klaar om mijn verhaal te delen. Vind ik dit spannend? Ja! Heel erg spannend zelfs. Laat ik mij daardoor tegenhouden? Nee!

Want liefde is alles wat er is. En daar kies ik voor, in elk moment voor altijd.

## Drang naar vrijheid

Als klein meisje voelde ik al de drang naar vrijheid. Ik wilde altijd op pad, speelde thuis weinig met poppen en moest en zou buiten spelen. Hoe ouder ik werd, hoe meer beslissingen ik nam die ik als vrijheid kon ervaren. Zo ging ik werken in de horeca, achter de bar. In ieder geval geen baan van negen tot vijf. Ik heb leuke jaren meegemaakt, dat zeker. Maar ik had geen besef dat ik een rol speelde. Ik was ervan overtuigd dat wie ik was en wat ik deed mijn passie was. Waarom voelde ik de waarheid niet en stopte ik dit al die jaren weg? Telkens als dat gevoel weer opdook met de vraag: 'Joehoe, wat ben je aan het doen?', negeerde ik het. Dat gevoel had ik eerlijk gezegd al heel lang, maar ik snapte het nooit. Ik ben dit toch? Het is iets wat we snel roepen: "Ik ben wie ik ben." Maar pas geleden vroeg ik aan mezelf: "Wie ben ik eigenlijk?"

Ik wist niet beter dan dat ik mijn leven leefde zoals ik dacht dat het moest zijn en dat ik mijn werk met plezier deed. Alleen ging het de laatste jaren bergafwaarts met mij. Hoe harder ik mezelf overtuigde dat dit mijn passie was, hoe slechter het met me ging. Zakelijk ging het voor de wind. Ik nam mijn werk als manager serieus. Ik moest en zou de beste zijn. Record na record in omzetten haalden we met het team. Dat gaf een boost en bevestigde mijn overtuiging naar mezelf toe: zie je wel, dit is mijn passie en ik kan dit goed.

Ik ging steeds harder werken. Dat resulteerde in weinig slaap, slecht eten, wallen, een doffe huid. De kilo's vlogen eraan. Ik probeerde dat te verbergen door grote vesten aan te trekken. Ik had geen tijd voor een dieet, zo had ik mezelf wijsgemaakt. Eten moest altijd snel. Snel betekent de keuze maken om te gaan voor slecht eten, want dat is het makkelijkst. Ik riep wel hardop dat ik zou gaan diëten, puur om anderen het gevoel te geven dat ik heus wel doorhad hoe ik eruitzag. Dat zie je namelijk op de gezichten van mensen, wanneer ze je na een tijdje weer eens zien en beleefd proberen te blijven.

De gedachte om weg te gaan werd een dagelijks gevecht in mijn hoofd. Maar ik ging vervolgens nóg harder werken, ik trok nóg meer naar me toe en het verlangen naar vrijheid en rust werd alleen maar groter, en het gevecht in mijn hoofd heftiger.

UGH... maar nu kan ik dit niet meer. Ik kan dit echt niet meer ontkennen. Ik begin aan mezelf toe te geven dat dit verhaal klaar is en dat het tijd wordt voor wat anders. Al heb ik nog geen flauw idee van wat dat is. Na die nacht, nou ja, nacht, het was al ochtend na het werken in de club dat ik in de Uber vragen begon te stellen aan mezelf, kon ik bepaalde gedachten niet meer loslaten. Gedachten als: *wat als het wel anders kan?*

Oké, weet je wat! Het is genoeg geweest. “Ik ga opzeggen,” roep ik hardop tegen mezelf. Vanaf dit moment voel ik dat er geen weg meer terug is. Niet omdat ik weet wat me te doen staat, maar omdat ik iets heb uitgesproken dat ik veel te lang voor mezelf heb tegengehouden. Het is nu heel druk; het is de maand december. Maar toch: na de feestdagen ga ik het écht anders doen. Mijn beslissing staat vast. Dit is iets wat me al jarenlang achtervolgt.

En terwijl mijn leven aan de buitenkant gewoon doorgaat, begint innerlijk van alles in mij te verschuiven.

“Nee jongen, ik heb geen barkruk naar buiten zien lopen,” hoor ik de portier zeggen. Een gast was in paniek naar hem toegerend en riep: “MENEER, ik had mijn jas op een barkruk gelegd en die is weg...heeft u die naar buiten zien lopen?”

Ik lach in mezelf met een serieus gezicht, omdat ik op dat moment in gesprek ben met een andere gast. Hij heeft een klacht omdat volgens hem onze prijzen niet kloppen.

Ik leg uit dat de bieraanbieding waar hij naar verwees, alleen op de donderdag geldt, waarop zijn reactie was:

“WAAROM NIET VANAVOND??? BELACHELIJK!”

En ik antwoord: “Omdat het vrijdag is...eikel!”

Ik heb hier echt geen kracht meer voor. Ik werk hier ruim achttien jaar. De laatste tijd is mijn glimlach niet meer wat hij moet zijn.

Natuurlijk acteren we in de horeca. Je kunt het niet elke dag opbrengen om ‘aan’ te staan, al heb je weinig keuze. We staan voor gastvrijheid en service, dus je bent altijd alert.

Maar goed, het is vrijdagavond. De drukte begint toe te nemen. Ik voel dat de 'spits' eraan komt. Het is nog vrij vroeg, waardoor ik weet dat het een pittige avond zal worden.

Onze gasten staan al in de rij voor de entree. Ik zie dat mijn collega's naar de volgende versnelling schakelen. Ik loop mijn ronde om te zien of alles 'check' is. Ondertussen voel ik mijn telefoon trillen. Het zijn mails met groepsaanmeldingen en tafelreserveringen. Ik reageer alvast op de gasten die morgen willen komen en zet de rest weg als notitie, zodat ik dat morgen meteen kan verwerken.

"LEKKER BAANTJE ZO, HÈ!" hoor ik iemand gillen in mijn oor. 'Pardon?'

"Ja joh, een beetje rondlopen, een beetje appen, wat zuipen.... haha leuke baan, hoor!"

Ze loopt meteen door en maar goed ook. Ze moest eens weten hoe bizar hard werken dit is. Het is een 24/7 baan, maar men ziet alleen het moment dat ik net proost met een drankje dat ik aangeboden krijg. Of ze zien me praten met een artiest of dj die ik geboekt heb voor die avond, terwijl ik op dat moment gewoon netjes mijn protocol uitvoer en verder alle zorg draag dat alles, maar dan ook echt álles, soepel verloopt. Maar nee, volgens haar heb ik een 'lekker baantje zo'. Ik haal diep adem en zet mijn acteermodus aan.

Ik ga verder met mijn ronde en groet onze gasten. Ik voel het, dit gaat echt een drukke en bewerkelijke avond worden.

Nog geen minuut later zie ik twee beveiligers een paar gasten mee naar buiten nemen. Later hoor ik dat ze onbeschoft waren bij de garderobe en voor wilden dringen.

"Prima," zeg ik, "lekker naar buiten met ze en ruimte maken voor mensen die wel een gezellige avond willen."

De avond vorderde en mijn voorgevoel bleek juist: het werd precies zoals ik dacht. Het was druk en er hing wel een goede sfeer, maar het werd een avond die veel energie kostte en waarop mijn geduld continu op de proef werd gesteld.

Neem nu die groep meiden die nadrukkelijk vroeg of ze gratis drankjes mochten; in ruil daarvoor zouden ze vaker langs komen.

Ik moest maar dankbaar zijn, want “zoveel kostte het me toch niet...”

Dan was er die jongen die eiste dat ik naar de ingang kwam en wel met spoed, omdat zijn gabber niet naar binnen mocht van de beveiliging. Onbegrijpelijk, vond hij, want zijn vriend was maar ‘een beetje dronken’ en anders zouden ze wel ergens anders heen gaan. Ik kon dus maar beter met hem meelopen, terwijl die vriend in kwestie niet eens op z’n benen kon staan en de hele boel onderkotste voor de ingang. Tot slot was er nog een groep jongens van het kaliber ‘kijk mij, ik ben de man van de club’. Zij eisten dat de leidinggevende kwam opdraven omdat ze een fles van bijna duizend euro hadden besteld en daarom vonden dat ze een gratis rondje shots verdienden.

Mijn antwoorden waren simpel: “Nee, niemand verplicht je om hier te zijn. En bij een fles van bijna duizend euro kan er ook nog wel een rondje shots vanaf. Fijne avond verder.”

Ik dacht: had gewoon relaxed gedaan, jongens, dan had je die shotjes allang gekregen van het huis. Wij doen ons werk goed, maar niet als je dingen EIST en ons in de weg loopt.

De volgende avond is het megadruk. Het liep continu door en ondanks dat de sfeer goed was en onze gasten het naar hun zin hadden, was het voor mij en de beveiliging een pittige opgave. Men heeft geen idee wat het betekent om eindverantwoordelijk te zijn en om er met man en macht voor te zorgen dat de avond zo fijn en veilig mogelijk verloopt.

Helse discussies, flauwvallen, agressief gedrag, stelen en liefdesverdriet passeren de revue. Ja, ook voor dat laatste roepen ze tegenwoordig de ‘baas’ om op te lossen waarom een vriend ineens met een andere meid staat te zoenen. Dat is de kant die weinig mensen meekrijgen. Ze hebben geen idee wat we doen en ervaren. In een zaak waar honderden mensen komen is het soms echt zwaar. Op de een of andere manier kan ik de laatste tijd niet meer terugschakelen naar de mooie en leuke aspecten van het werk. Natuurlijk zijn die er ook, maar ze lijken steeds verder weg.